

25. szám.

September 10-kén 1862.

Hatodik évi folyam.

NÖVILÁG.

D I V A T L A P

A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

SZERKESZTI

VAJDA JÁNOS.

Szerkesztő szállása : Kalap- s himző-utca sarkán, 1-ső szám, 1-ső emelet. — Kiadó-
hivatal : Pesten, egyetem-utca 4-dik szám.

Előfizetési föltételek :

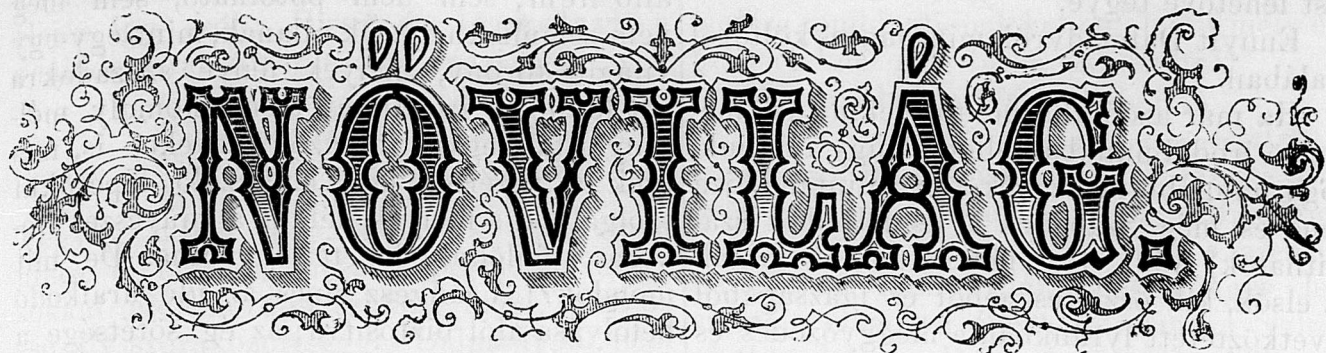
Vidékre postán küldve, vagy helyben házhoz hordatva :

Juliustól december végeig . . . . . 3 forint.
Juliustól september végeig . . . . . 1 ft. 50 kr.

Tiz példányra egy ingyempéldány.

Az előfizetési pénzek bérmentett levelekben, ha lehetséges, a régi czim-
szelvények beküldésével alólírt kiadó-hivatalba (egyetem-utca 4-ik szám) kéret-
nek intéztetni.

A Növilág kiadó-hivatala.

DIVATLAP A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj : **Vidékre postán**, vagy **helyben házhoz hordatva** : Egész évre (jan.—dec.) **6 ft.** Félévre (jan.—jun.) **3 ft.** Negyedévre (apr.—jun.) **1 ft. 50 kr.**

K Ö L T E M É N Y E K.

Irta Dalmady Győző.

Pest. Kiadja Heckenast Gusztáv. MDCCCLXII.

Amíg van érző és gondolkodó ember, kinek élettörténetében egy beteljesült álmokra és egy sikerült költeményre ne akadnánk. De azért akár költőnek, akár álomlátónak csak azt nevezhetjük, a kinél ez élettünemények oly rendszerezett minőségben jelennek meg, hogy épen egyéniségének természetét alkotják, vagy legalább tulnyomólag képzik. A bőség a jóságot magában még nem képes kárpótolni s Ónodi Péter, debreczeni ügyvéd, szerzője az országszerte elterjedt ilyen kezdetű dalnak : „Föl föl e vérző kebelről!“ — eddigelő még nagyobb költő, mint pl. Thaly Kálmán, ki nem vévén számba, hogy Sapphó tizenhárom verssel lett az örökkévalóságé, mai napig többet producált, mint a nemcsak genialitásban, de termékenységben is páratlan Petőfi egész pályája fölytán. — Socrates ez a vén czitherás mondta volt, hogy „nem az a király, a kinek pálcza van a kezében“; — ebből én is bátor vagyok olyanformát hozni ki, hogy nem az a költő, a ki a lantot markolászsza — és bátor vagyok egyszersmind ez alap-igazságot a kolozsvári „Korunk“ nagyon okos ujdonságirójának bemagolás

végett ajánlani. Mások is hasznát vehetik.

Hanem a szerkesztő „valami szelid bírálatot“ kért tőlem s én ismét a polemizálási viszketeteg vádjának teszem ki magamat, azon higvelejükéknél, a kik nem tudják, és azon szurtos farizeusoknál, a kik nem akarják tudni a római bölcshoz szavát : „A jó csak el-lankad, hogy ha hanyagolod, ámde a rossz még garázdábbá lesz.“

Pedig mindezt csupán abbéli nézetem bevezetéseül akartam elsorolni, miszerint Dalmadyt, most megjelent összes versei után ítélve, azon költői természetek közé számítottam, a kik, meglehet kevésbé értenek a politikai jelszók rímbe öntéséhez, az időszzerű szenvedélyek fölhasználásához vagy a buzgó előfizetés-gyűjtők rangfokozatának meghatározásához, mint sok más divatozó kortespoéta, de a kik ebbeli járatlanságukat a lelkesedés bensőségével, az érzés igazságával és önállóságával, az az a hivatás valódi és egyedül érvényes jeleivel képesek pótolni. Lehetnek aztán — és vannak az ilyennek is hibái és előnyei, magától értetik; de ez nem baj, csak meg legyen az alap, mely a bírálatnak a hibák és előnyök

összevetését, tehát az érdemleges hozzászólást lehetővé tegye.

Ennyit Dalmadyról, mint lantos költőről általában.

Ha már azon álláspontot tekintjük, melyet ő irodalmunkban elfoglal, úgy találjuk, hogy az újabb nemzedék közt (miután Bajza Jenő és még Szabados a legújabbhoz számíthatók) Vida Józseffel ketten, ők voltak az elsők, kik őszinteségéből és igazságából kivetkőztetett lyránkban a meggyőződés és belső kényszerűség hangját kezdték hallatni, — a mi ugyan Vidánál még csak az elmésség burkolt köntösében jelenik meg, de már Dalmadynál az érzés valóságában — és néhol erejében. Az ő verőfényes, derült látköre tiszta, enyhe kedély kifolyása; hangjának kenetessége határozott világnézet visszatükrözése, s vonásainak tüztét, olykor merész lángját az érzés heve és igazsága kölcsönzi. Elismerést érdemlő dolgok minden időben, mert a lantos költészet lényegéhez tartoznak; kétszeres kiemelést igényelhetnek akkor, midőn a valódi költői érzék, részint a balul fölfogott népiesség sallangjai — részint a Petőfi-utánczók szurkos marka között nemcsak a közönség, de az irodalom tulnyomó részénél is veszendőbe indult.

Azt nem lehet állítani, mintha Dalmady föllépte, vagy egyáltalában működésének iránya, az érintett félszeg törekvésekkel szemben határozott ellenzékét képezett volna. Nála az átlátszó gyakran válik higgá, az egyszerű üressé vagy plane köznapivá és a sajátságos egyhanguvá; s mindent összevéve, költői egyéniségében sokkal kevesebb a tettleges vonás, mintsem új mozgalom megindítójául szolgálhasson. Azonban olyszzerű áradattal szemközt, minő 1850 után az ifjabb lantos-nemzedéket kevés kivetellel elsodorta, nem megvetendő tehetőségre mutat, ha valaki az özönvizből csak némileg kiemelkedő álláspontra tud is vergődni. Mert hiszen ha valahol, úgy az irodalomban mindenkinek értékét azon hely adja meg, melynek keretében megjelenik; nem egy példa van, hol az idő a legragyogóbb tünemény fényét is elhamvasztotta, másokkal pótolván; mivel a talentumok, mint fokozatok egymást helyettesítik és megsemmisítik; csak a lángész bír azon

kiváltsággal, hogy mint a fajokon fölül álló nem, sem nem pótolható, sem meg nem semmisíthető. Ők állanak, mint egy-egy világító-torony, melyek fénye századokra süit le; de az irodalomtörténet komoly méltánylattal jegyzi föl azon neveket is, melyek a vezérfényhez kalauzoló lépcsőkül szolgáltak, s melyek nélkül a művészet fokozatos fejlődése lehetetlen volna. De mit mondok?! A lángész sincs az idő uralkodó befolyása alól biztosítva; az ég sötétsége a világító-tornyot is elnyelheti; avagy mi lehetett volna Vörösmartyból ki a maga korában Petőfinél sokkal rendkívülibb tünemény volt: -- mi lehetett volna, csak egy negyedszázaddal később születve! Nem is említem Berzsenyit, kit azon nyüg daczára, melyet geniusának az idő korlátai minden tekintetben vetettek, a lyrában mindjárt Petőfi mellé bátran merek helyezni. (Az elbeszélő költészet más bírójárása, mert itt Arany épen avval a két tizeddel haladja meg Vörösmartyt, melyet tőle az időben megnyert.) S másfelől: az idő — és csak az idő volt az, a mi Petrarcat történetesen az épen nyiló félben levő romanticismus előcsarnokába helyezvén, őt századon keresztül tartó fénynyel a keresztény lantosköltészet élére állította, mindaddig, míg Byron megjelenésével saját értékére kezdett reducálódni.

De szinte belejövök a citatiókba, holott csak azon sulyra óhajtottam emlékeztetni az olvasót, mi az írónak időszerű álláspontjában fekszik és a mi, mint említém, Dalmady megítélésében is, egyik kiváló utmutatóul szolgál.

Azonban, vizsatérve a specialitásokra, hibáznék, a ki azt hinné, mintha a napi viszonyokból szőtt mérték alkalmazása által azt, a mi Dalmadyban csakugyan maradandó, kisebbitni akarnám. Hogy pedig benne maradandó is van, elől felhozott tulajdonságai-ból következtethette az olvasó, s tisztán lyrail műveinek áttekintéséből is mindjárt kitetszik. Így „A költészet egy lelkes barátnőjének“ czimezett vers, mely a gyűjteményben első helyre van téve, szerkezetének belső harmoniája s a hangulat és eszmenet fokozatos emelkedése által mai lantos költészetünk legjelesebbjei közé sorozható, habár a benyomás teljességére zavarólag

hathat a képek olyanszerű rendezése, minőre a harmadik versszakban akadunk, melynek elején így szól: „Égsz és lángolsz“ — s mindazáltal következőleg végzi be:

Igy lássalak én még soká,
S a mi most csak langy permeteg,
Jöhet idő, mikor talán
Áldásthozó eső lehet.

Vegyük hozzá még, hogy az ellentétben nincs is értelem, mert a permeteg maga sokkal áldáshozóbb szokott lenni, mint az eső. Ily szórakozottsággal Dalmadynál nem egyszer találkozunk, ha nem mindig oly éles ellentét alakjában is, mint a tűz a vízzel (a láng az esővel) áll. Például „A pász-tortüz“-ben (93. l.) midőn azt mondja:

A vihar rég lenyugodva,
E hang maradt belőle csak:
Szárnyának egy kihullt tolla

Tehát hang is, toll is egy szusz alatt. Már ez, kérem alásan, oly halmozás, sőt non-sens, a mi akkor szokott mutatkozni, mikor a mindig öszhangban munkálódó képzelet megzsibbad vagy gurnyaszt, és szerepét az értelem mesterkedése veszi át. Detto a 96-ik lapon „Az idegen hajlék“-ban, hol egy tűz által károsult jámbor öreg földmives bajait rajzolva:

Ki ismerjen rá a hatalmas tölgyre,
Ha az ég villámi darabokra vágták?

ugymond. A mi — ámbár már nem új kép, de még megjárna, ha rá az előzmények által legkevésbé is elő lettünk volna készítve, míg így nem egyéb bántó dagálnál. Ezt aztán mindjárt nagyon lehüti költőnk, két sorral alább, ezen nemcsak az iménti nagy képhez, hanem egyáltalán a lyra hangjához nem illő — mert prózai — specialitással:

Tudjátok-e mit tesz ujonnán gyűjteni?

Értsd: annak, a ki elégett és jégverést szenvedett. De erről később. Most maradjunk a többé-kevésbé képtelen képek tarlózásánál, hogy a konkolyt nagyjában kiszemelve, az olvasó a tisztabuzát annál hamisítatlanabbul kapja. Mert nézzük csak tovább ugyanezen stropha két végsorát:

A tó mennyet mutat, míg sár van fenekén:
Az ő családjának ilyen mosolya van.

Itt a sár a mosoly alatt lappangó féltitkos bánat képviselésére volna használva. De ki fogja ezt első olvasásra így érteni? A sár, mint ellentét nem a sötét, hanem kiválólag

a szennyesebb emberi indulatok jelképzésére van fölveve, úgy hogy igen erős és igen merész combinationnak kellene lenni, mely ebbeli értelmét meg bírná változtatni.

Végre a befejező strophában:

Nagy orvos az idő, begyógyít az mindent! *)

Ismét igen magas hang, tudván mikép a jó öreg baja mindössze abban sarkallik, hogy „szép vetéseit jégzápor veré el, s szerény hajlékának ijesztő lángjától világos lett szerte a mogorva éjjel“, — a mi a valódi életben, honnan Dalmady ez egész költeményét abstrahálni látszik, s nagy szerencsétlenség lehet ugyan, de költői motivumnak igen szegény.

Ez az életből másolás, ez a valószínűtlen valóság, szerző több művén is észrevehető. Így a „Vidék rózsája“ cziműben a második vers ekkép kezdődik: „Ott állt az özvegy“; de hogy ez özvegy a vidék rózsájának anyja, azt akkor csupa találomra veszi ki az olvasó. Az utolsó versszakból aztán kitűnik ugyan, csak hogy ez — mert nem epigramm — az első strophák értelmére semmi visszaható erőt nem követelhet.

Nem tiszta kép az sem, midőn a „Mikor fölbredett“ czimű költeményben fölkiált:

Mint az izzó parázs
Hullt minden csók lelkemre le.

Én legalább úgy érzem, hogy a hulló parázs eszméje, magában véve nem gyönyört, mint itt értve van, sőt inkább fájdalmat gerjeszt.

Roszabb ennél a 211. lapon álló versnek: „A ki őt csak látta“ ezen kitétele:

Ezüstös köd gyanánt
Lengi körül haja.

Ezüst-haj = ősz haj. A köd pedig, úgy látszik főképp azért van alkalmazva, hogy az angyal kiteljék, de a hajra nem talál. Az ezüst haj kifejezésével még találkozunk egyszer a 246. lapon, „Az a patak meg van áldva“ cz. versben. A fürdő lány

Csupa csáb és inger vala,
Ingott hajlott ide oda,
Ugy reszketett ezüst haja.

Mellesleg szólva itt a „csáb és inger“ meglehetősen rosszul talál a költemény kedves sentimentalitáshoz hangjával és fölfogásával.

*) Szó szerinti reminiscencia Petőfiből, kinek „Rab-orozslány“-át Dalmady alább a „Sastoll“-ban meglehetősen ügyetlenül travestálta.

— Most veszem észre, hogy midőn a gyűjtemény kiválóbb részének fölmutatásához kezdtem, az eszmetársítás a kifogások egész lánczolatát vezette tollam alá. De De visszafordítok, — habár itt sem hagyhatni szó nélkül a 7-dik lapon „Csalogány énekel“ kezdetű vers második szakát, mely így hangzik :

A csalogány dala
Szakadó fris zápor,
Kezdődik s elenyész
Egy órában százszor;
Mikor azt gondolom
Hogy legjobban áztat,
Már régen csöndesség
Szállta meg a tájat.

Ha igaz a példaszó, mely szerint minden hasonlítás sántít, úgy az itt lejegyzett hasonlat mind a két lábára sántának nevezhető. Vagy hogy lehet a csalogány édes dalát a mindig kellemetlen záporhoz hasonlítani — még pedig nem a gyorsan ömlő dal sebességére, hanem arra nézve, hogy a csalogány éneke úgy áztatja a lelket, mint a záporszakadás nyakamat? Ha ez való volna, úgy jelen sorok írója soha sem szeretne csalogánydalt hallani. Az sem áll, mintha a záport akkor is éreznők, mikor már rég csönd szállotta meg a tájat. Ugy látszik az egész kép csak a következőért van csinálva, melyben a költő lelke a záporos fölöött szivárvánnyá válik. És így az egészről az a tanulság : nem jó a keretet megcsinálni, mielőtt a kép kész lenne, mert könnyen megtörténik aztán, hogy nem férnek össze egymással.

Nem ilyen „Az első csók“ (13 l.). Ebben hang és kép a legvilágosabb és legszebb összefüggésben állanak az alapgondolattal, s itt a költő teljesen kifejezi a mit ki akar fejezni. Már az első stropha megadja a hangulatot, mely az eszme átérzésére szükséges :

Jár a szellő édesen susogva,
Vágy, szerelem reszket ajakán;
Le-lehajtja szép fejét a rózsá,
Sok neki a boldogság talán.

S mily természetes, és egyszersmind megkapó az átmenet e művészi érzékkel készült nyitányból :

Szerelemnek lágy ölében oly jó
A mi bántott elfeledni mind!

Lelkünk mint a habon uszó bimbó
Letörve is élni kezd megint.

S ebben már, minthogy a képzelet és érzés az egész fölött uralkodó öszhangban egyesültek, mily hü lejjebb a kép és mily találó a hasonlat :

Dobog a szív, ajakunk oly néma;
Nem találunk hangot, szavakat :
Mint mikor a sok virág a réten
Eltakarja a keskeny utat.

A hang a dal végeig folyvást emelkedik s egészben véve e mű a füzetben a legbecsebb és leghibátlanabbak közé tartozik.

Csinos még a 17-ik lapon, a melyik így kezdődik : „Szép a jótétemény“ és a melyben az alapeszme epigrammai ellentéte ügyesen van kivíve. A „Kis gyermekhez“ című ódának erőteljes és határozottan tárgyilagos hangulata érdemel említést, noha a befejezés némi kívánnivalót hagy hátra, midőn így szól : „Oh van-e szebb, mint hegyről nézni e virágos völgyre le?“ Mert erre valaki azt felelhetné : igen is, van ennél szebb dolog, vagy lehet. A mi, oda vetve, sokszor megragadó lenne, az mint superlativus épen az ellenkező hatást teheti és a vég-benyomást meggyöngíti. — A 87-dik lapon „Kimentem én is kora reggel“ : ragyogó üdességgel és dús érzéssel odalehelt, megkapó kellemű mezei kép. „Egy dal“-ban (100 l.), az „Alföldi halászlegény“ című ismert gyönyörű népdal négy első sora találó kedélylyel van illusztrálva, úgy hogy — az olaszok példájára — minden stropha sikerült és költői körülírása a be-rekesztőül állított idegen sornak. Kiemelést érdemel ezután a „Vidék rózsája“; kár, hogy szerző — kinek pedig a hangulat erősebb oldalai közé sorozható és ki a külalakot is a tartalomhoz tudja mérni, e csaknem önmagától elegiába ömlő tárgynál a lyra reflexiotlan és tulhíg légköréből kifejtőzni kénytelen volt. Így tiltakoznunk kell a végső versszak azon két sora ellen, hol a leányát vesztett özvegy „érzi, hogy nem-sokára őt is ide (a temetőbe) helyezik,“ mert e mozzanatra a költemény megelőző felében semmi indokot nem találunk. Esetleg való lehet ugyan, ámde, mint már fennebb érintettem : az esetleges (az az a csupasz való) a művészinek ellenlábasa.

(Vége következik.)

HAZAI DIVATTUDÓSÍTÁS.

Pest, september 5-kén.

A folytonos nyári idő nem igen mutat alkalmat valami különös újat, az őszi idényre használhatót. Azonban meglemítést érdemelnek mégis az épen megérkezett új kelmék, különösen pedig a kendők, melyek közül a legujabbak a fekete cachemir iling szinezetű selyem-himzéssel, mely a kendő egyik szögletében van alkalmazva; a kendő szélét selyemszegés képezi, melyet sűrű fekete fodrozott selyem-rojtok környeznek.

Ily kendőre való kellő szélességű cachemir vagy terno röfszámra is kapható, s belőle igen izléses kendők készíthetők, ha a szélére keskeny fekete és fehér selyem-fodrok alkalmaztatnak, vagy széles síma fehér selyemmel tűzött selyem-szegéssel díszítetik.

Nemkülönböztetve lesznek a beszövött kendők és longshawlok.

Felöltök hasonló szoknyával oly annyira, általánosan kedvelt viseletté váltak, hogy bizton mondhatni, mikép mint őszi viselet, de szilárdabb kelméből készítve, fel fogják magukat tartani; csak az sajnos, hogy ezen igen czélszerű divat-öltöny nem eléggé magyarosan díszítve viseltetik, mely pedig, mint közelebbi tudósításunkban említők, igen izletesen eszközölhető.

Melegebb, félvastag gyapjú-kelméből, például Peruvienből vagy Brasilból készült felöltök különféle színben, őszi idényre inkább hosszabb, a derékban kevésbé kivájt szabásu lesz a divatozó. Díszítése igen egyszerű, és minden varrása különösen hátrész-hosszában vékonyan különböző színű selyemmel pasepoilrozva. — Ezen felöltök panyókán nem viselhetők.

Az új ruha-kelmék egész szállitmányai jelenleg még nem láthatók; azonban a mit már alkalmunk volt láthatni, megemlítjük. Ezek közül még eddig csak az olcsóbb minőségűek, következő név alatt: Patain a soie, egy röf szélességű, puha, fényes gyapjúkelme, inkább vastag, többféle sötét alapszínű és világos, egyenlő vékony koczkás atlacz-beszövésű; ára 85 kr.

Londres, egész gyapjú; sötét alapú, apró vörös, kék, violaszin és zöld beszövött tarkázattal (mellirt). $\frac{3}{4}$ röf széles, 75 kr. — Liverpool, kis selyem koczkás, mindenféle színű, szürke, viola, fekete és barna alapú, vékonyabb szörkelme. $\frac{3}{4}$ röf széles, röfe 68 kr.

Sevilla, popelin; redős szövésű, egyenetlen selyemmel vegyített kis beszövött koczkázattal. $\frac{3}{4}$ röf széles, röfe 50 kr.

A ruhák készítése, ugylátszik az őszi hűvösebb idősakkal visszanyeri előbbi szerényebb izlését; azaz a magas, vagy félig kivágott, saját kelméből készült derék; ezek közül kiemelendő, melyet e napokban volt alkalmunk látni. Az egész ruha drapszines szürke kelméből készült, a szoknya alja és a félmagas derék mellnyílás széle hasonló színű széles taffotával díszítve; különös eredeties szinezetet kölcsönzött az egész ruhának az, hogy a széles mellnyíláson két ujjnyi széles vörös szalag-füzés volt szabályos arányban alkalmazva.

Egy igen jó izlésű fejkötő is magára vonta egy alkalommal figyelmünket, hogy el nem mulaszthatjuk annak leírását itt közölni:

Fekete csipkéből és vörös bársonyból készítették; a bársony egy ujjnyi szélesen van többszörösen a csúcsos kontyon alkalmazva, olyképen, hogy az egész kontyot keskeny sarok fekete csipke-fodrocskák és épen oly szélességű vörös bársonysíkok képezik, melyek egy vékony ujjnyi vastagságúak, gömbölyűek és fölvaltva mindig a fekete csipke-fodrocskák közé illesztetnek.

Kalapok: az eddigi szalma Deák és matróz-alakuak megmaradni látszanak, csak azon különbséggel, hogy fekete vagy szürke nemezéből készülnek bársonnyal és virággal vagy egyszerű tollal díszítve.

A mennyasszonyi ruhák közül is megemlítést érdemel, melyet e napokban volt alkalmunk láthatni. Ez fehér moire franczából készült, uszálylyal; az ujjakat és a mellnyílást keskeny sűrű petinet andalage-fodrocskák gazdagon díszíték, a könnyű

fodrocskákra apró egyes myrta-virágok kis zöld levelekkel voltak illesztve, ezen díszítés aránylagos nagyságban három leveles nagyságban a szoknyán is alkalmaztatott, mi az egész ruhának ily alkalomhoz igen illő és ünnepélyes színezetet kölcsönözött.

A szintén fehér mente, mely volour ottománból készült és a fehér prémezése mellett szintén kis myrtákkal és homályos ezüst zsinórzattal díszítve, öszhangzóvá tette ezen igen izléses öltözéket.

Kis magyarkák és otthonkák is kifoghatatlan sokfélesége által egyenlő közviselésben részesülnek, ezek közül a legujabbak sötét kelméből készültek, élénk színezetű nyílt selyemmel himzettek, mint jelen divatképünk is mutatja, hasonló himzésekkel díszítettnek ruhaderekak is. Az ily módorú himzés a múlt századi ruhákra gyakran alkalmaztatott, nem különben a férfi díszöltönyökön is, és valóban még sok sajtáságosat találunk nemzeti viseletünkön, mit mind divatot alkalmaztatni lehet anélkül, hogy azáltal az eredetiség valamit veszítsen, csak az izlés kifejlődésében és annak változatosságában legyenek kielégítőbbek.

Fehérnemüekben, mint legujabbat nevezhetni, a női fehérnemük elkészítéséhez való mindenféle himzett kézelők, gallérok és betételek, melyek igen gazdag választékban kaphatók és ezáltal a nevezett minden fehérnemű a háznál legjobb izléssel elkészíthető, ezen igen czélszerű himzések, úgymint mindenféle zuav-ing, chemisettek, fejkötők, gallérok, éjjeli ujjasok és ágyneműek oly kiváló új izlésben és gazdag változatosságban láthatók Tüersch F. váczi-utcai fehérneműkereskedésében; hogy a megtekintést annál inkább is megérdemli, minthogy az említett kereskedés főnöke, ki mindezeket személye-

sen Páris, London, Schweiz és Skótiában közelebb tett utazása alkalmával elismerést érdemlő kitünő izléssel választá meg.

Adandó alkalommal nem fogjuk elmulasztani, ezen szép tárgyak közül a legujabbat s legérdekesebbet rajzban is közölni.

A divatkép magyarázata :

1. alak. Utczai öltözet.

Szürke nemez kanász-kalap, igen keskeny vörös szegéssel, elől virággal, hátul selyem-csokorral díszítve.

A felöltő és a szoknya szürke apró és egyenlő viola koczkás Seraphine-ból — ezen szövet puha és eléggé vastag őszi öltözetnek, és mint legujabb ajánlható.

A felöltő és a szoknya széle keskeny viola vagy barna taffotával szegélyeztetik, és mint a képen látható, barna vagy fekete sujtással díszítetik.

Második alak. Kerti öltözet. — Magyarka és szoknya világos hosszabban kék sáros drappszin Almontéből. A magyarka és a szoknya alja félkörös kivágott fodorral díszítve.

Világos barna nemez-kalap, elől virággal vagy tollakkal, hátul fekete csipke-csokorral díszítve.

Harmadik alak. Férfi őszi öltözet. Az atilla, mellény és nadrág félvastag világos barna gyapjú-kelméből készül, hasonló színű zsinórzattal.

Deák-kalap, hasonló színű puha nemez.

Az itt említett kelmék legutolsó szállítványai Alter A. divattermének; melyekből megválasztás végett minták posta útján is megrendelhetők, és szívesen küldetnek, úgy mint minden divatbeli megrendelés jutányos áron és pontosan eszközöltetik.

A Z Ö R Ö K Ö S N Ő F É R J E .

(Párisi történet.)

(Folytatás.)

Este felé Méane úr kilépett szobájából, és a park legárnyasabb részébe a tó partjára járt el ábrándozni; de e magány, e csönd, e tiszta lég, korántsem enyhítették

Adhémar bánatát, hanem még növeszték azt azon ellentéttnél fogva, melyet e derűtlenség szíve izgatottságával képezett. „Ha most itt volna Hortenzia, egymás karjaiba fűzve

követnök e titokteljes fasorok görbe utait! E helyek gyönyörű látványt nyujtanának szemünknek! Hasztalan bánkódás! Hortenzia közel van hozzám, és én távol vagyok tőle; együtt vagyunk és mégis örökre elválasztva egymástól!“

Szüntelen megcsalatott szerelmén járta gondolatait. Két vágy között habozva, majd Hortenziához hajlott képzeletében, majd ismét elkeseredésében megvetni igyekezett őt. E két egymást ellensúlyozó hajlam annyira fárasztólag hatott Adhémar kedélyére, hogy végre elveszté önbecsülését, nem ismert többé egykori kedélyére, és erkölcsi erejére.

Nyugodt pillanataiban a régi írókat, a történelmet, és a hadtant tanulmányozta.

Ellenben, ha ismét fellobbant agyában az elfojtott tűzár, mint fájdalomavatotta költő, érzelmes költeményekben nyilvánult mély bánata, de gondja volt, hogy panaszai titokban maradjanak. Neki a költészet nem volt mestersége, hanem oly barátné, kit az ihlettség óráiban fölkeresett, szép, zengzetes viszhang volt az, mely fölkölti s viszhangoztatja a szív legbensőbb érzelmeit.

Egyik fő szórakozása az volt, hogy testvérével, Arthurral levelezett. De itt is eltakarta a valónak egy részét, mert nehezebb esett megszomorítani a nemesszívü Arthurt, ki alig várta, hogy megismerkedhessék szép hugával. Minden oldalról szerencse-kivánó levelekkel halmozottatott el Adhémar, melyek csak szívét sebzék.

Daczára annak, hogy minden meghívást visszautasított, és a mulató-társaságot kerülni igyekezett, egy ízben mégis kedve jött csatlakozni egy társasághoz, mely lovaglasi kirándulást tervezett a következő napra. A néhány mérföldnyi távolságra fekvő híres romok voltak e kirándulás célja. A gyűlhely ki volt jelölve, hova mintegy harminczan megjelentek. A csodálkozás általános volt, és Méane úr meg tréfás megjegyzésekkel találkozott, mikre ő mosolyogva válaszolt:

— Megvallom, uraim, ugymond, nem nagy kedvet érzek az önök megszokott mulatságaihoz; egyedül a lovaglás tesz nálam kivételt; én egykor a lovasságnál szolgáltam, s még nem feledém végkép régi mesterségemet.

Az elindulás korán reggel történt. Valeray asszony két éltes nő társaságában nyitott kocsiban követte a lovagló társaságot. Hortenzia egész ifjui elevenséggel to-porkáztatá nyugtalan fekete ménjét, mely mintegy nem türve zabláját, fejét hányta, és felváltva emelte szép finom izmos lábait. Méane úr az állat szilajságára megjegyzést kockáztatott, mire Hortenzia kissé begyessen válaszolt, hogy Mab ismeri urnőjét, és jól fogja magát viselni.

A sétalovaglás elragadó volt. Visszajövet néhány ifju, hogy bátorságukat és ügyességüket kitűntessék, lovaikkal az utba eső árkokon és egyéb akadályokon átugrat-tak. Valóságos akadály-verseny fejlődött ki ebből, s noha Adhémar figyelmeztette Hortenziát e multság veszélyes voltára, válaszul azt nyerte, hogy nincs mitől félnie, mire a bájos nő elővágtatva, bámulandó ügyességgel szökött át lovával egy meglehetős széles árkon. De mintha véletlen igazolni akarná Méane aggodalmát, Mab egy túskeborkorba megbotolván, megfélemlert, és elragadá urnőjét. Hortenzia erősen tartá magát a nyeregben, s csakhamar eltűnt a társaság szemei elől, mert a mén iszonyú gyorsasággal vágdatott, s a gyöngé nő minden erőlködése, hogy lovát futásában feltartsa, sikertelen maradt. Midőn a veszély legnagyobb volt, váratlanul egy lovag, ki rövidebb mellékuton megelőzte Mabbot, sikerült a tajtékkal fődött állatot megállapodásra birni. Hortenzia majdnem ájultan rogyott le lováról az ismeretlen szabadítója karjaiba, ki tiszteletteljesen támogatót őt.

— Legyen nyugodt, asszonyom, és más-kor legyen óvatosabb, szólott Adhémar.

A beszélő hangjának hallatára Méane asszony megrendült, és mondhatlan meglepetés mutatkozék arcán.

— Hogyan uram — rebege a nő, önnek köszönhetem megmentésemet?

— Kegyed nem tartozik nekem semmi-vel, asszonyom, válaszolá komolyan Adhémar, kinek szive erősen dobogott; véletlenül épen arra lovagoltam . . . azt tettem, a mit minden barátja tett volna helyemben.

— Ah, ez nem szép öntől, még csak köszönetemet sem fogadja . . .

— Elfogadom, . . . de egy föltétel alatt.

— Szóljon.

— Igrérje meg, hogy ezentúl nem követ el hasonló gondatlanságot, és hogy jobban óvandja drága életét.

— Kinek drága az én életem? kérdé- élénken Hortenzia.

— Hát . . . barátainak . . . nagynén- jének.

A lovaglók megérkezése nem engedé Hortenziának, hogy felelhessen. A lovaglók azonnal körülvették Méane asszonyt, kérdé- sekkel, és a részvét jeleivel elhalmozták, s a grófnak szerencsét kívántak, ki akarata ellenére is a nap hőse lön.

A helyett, hogy e jelenet kiengesztelte volna a házas feleket egymással, még inkább megvadítá Adhémár kedélyét, mivel azt hitte, hogy ha méltányoltatik is bátorsága, megtagadtatik tőle ama becsülés, mely nél- kül nincs szerelem; továbbá attól tartott, nehogy azt higyjék felőle, mintha szolgálá- tát árúba bocsátotta volna. Azért ritkábban is látták, mint valaha.

Hortenzia beleunván e gyötrő helyzetbe és a falusi életélveibe, augusztus végével tud- tul adá Méane-nak, hogy september elején Párisba óhajt visszamenni. Adhémár mitsem válaszolt erre, hanem másnap a nagy terem- ben megjelent, hol épen nejét és Valleray asszonyt találta, kik látogatóba menni szán- dékoztak a szomszéd faluba.

— Asszonyaim, mond Adhémár, miután tudom, hogy nagyságtok a szomszédban töltendik a napot, nincs valami megbizá- suk . . . én Párisba utazom.

— Ön Párisba megy, ismétlé Hortenzia, meglepő tekintetet váltva Valleray asszony- nyal.

— Igenis, asszonyom, fontos ügy hí Párisba.

— Jól van uram, mond Hortenzia kö- zönyös, de udvarias tekintettel; — kedve szerint végezze ügyeit.

— Ügyeimet? . . . azok nincsenek; az az ön hibája asszonyom. Nem szólok sem- mit az egykor köztünk folyt kínos beszélge- tésről . . .

Itt Méane hangja gyöngébb lett, aztán folytatá :

— Még mindig ugyanazon véleményen van felőlem? . . .

Hortenzia pirulva hebegé :

— Hiheti-e ön, hogy önt nem becsülöm?

— Én azt hiszem, a mit nekem mondtak.

Valleray asszony fölötte nyugtalan volt. Ő a tükör előtt állott, és nagyon elfoglalva látszott szalma-kalapja föltevéseivel, keztyüi- nek begombolásával, szóval az öltözködés bevégzésével. Adhémár szükségét érzé an- nak, hogy a világra nézve annyira zavart helyzetnek véget vessen.

— Asszonyom, — ugymond Adhémár, — az ön érdeke, és az enyim, melyek vég- telen különböznek egymástól, megkívánják, hogy elutazzam. Ha kegyednek hinnem sza- bad, úgy irántami előítéletei — legalább részben — megszűntek. Kegyed nagy jelét adhatná ennek. Irja alá ez iratot, mert ke- gyed aláírása elkerülhetetlen szükséges ter- vemhez.

— Mielőtt Valleray legkisebb megjegy- zést tehetett volna, Hortenzia elvevé az ira- tot, a terem közepén álló kerekasztalhoz sietett, és anélkül, hogy az irat tartalmát átolvasta volna, aláírta azt.

Méane úr összehajtá az iratot, és tárczá- jába tevé, megköszönvén Hortenziának e tényt, melyben, szerinte, egy nemes sugal- lat rejlett. Adhémár visszatért lakosztá- lyába. Valleray asszony és Hortenzia eltá- voztak. Midőn a nők visszaérkeztek, megtudák, hogy Méane úr elhagyta a kas- télyt, hátrahagyva számukra egy levelet, melyben búcsut vesz tőlök viszontlátás re- ményében Párisban.

IV.

September közepe táján Méane asszony elhagyta Val-fleury-t, hol nagyon unatko- zott. Valleray asszony zokon vette, hogy a falusi élet gyönyöreiről oly hamar le kell mondania, és annyival inkább roszul esett e hirtelen elutazás, mivel észrevette, hogy azon naptól fogva, melyen Méane gróf eltá- vozott, Hortenzia egyre szomorúbb lett.

Adhémár még akkor sem látogatá szor- galmasabban nejét, midőn ez visszatért Pá- risba. Kedélye még sötétebb, ridegebb lön. Még abba is nehezen egyezett bele, hogy nejével ugynevezett házassági látogatást tegyen; ha meg is jelent nála, ezt oly idő- ben tette, melyben bizonyos volt, hogy ide-

gent nem talál a teremben. Azóta, hogy Saintenac Párisba visszatért, és mindennapos látogató lett a háznál, Méane úr legyőzhetlen ellenszenvet érzett iránta. Ha emlegették nevét ez uracsnak, Méane komor lett; ha Saintenac bejelentették, Adhémar azonnal visszavonult a folyosón át szerény lakszobájába. Mézières hercegnő unokaöccse jóízűt kaczagott e láthatlan férjen, ki szabad tért engedett neki; de Hortenzia irányában annyival nagyobb tiszteletet tanusított, mivel az ifjú nő némileg el volt hagyatva. Ő sohasem mulasztott el oly gyöngéd szavakat rebegni, melyek a szív mélyéig hatnak. Ha elhagyta néha Hortenziát, az a nyughatatlanság és elégedetlenségnek esett áldozatul, mit nem birt magának megmagyarázni. Ekkor az egész világot vádolta, Méane-t, nagynénjét, és Saintenac alakját, mint csábító rémképet elüzni igyekezett magától.

Hortenzia és Valleray asszony minden nap sétakocsizást tettek a boulogne-i erdőbe, hol őket mindennap Saintenac üdvözölte. Egy napon, midőn a hölgyek egy gyalogséta után épen a hintóba szálltak, a báró előttök termett. Sok kellemmel lovagolt egy gyönyörű paripán. A gyönyör, hogy Hortenziát láthatja, nyilván mutatkozott arcvonásain.

— Valóban, nagysádtok, — mond a báró, — csillagzatom nagyon kedvez . . . . Áldom a véletlent, mely engem ide vezetett.

— De uram, e véletlen gyakran ismétlődik; mi önt mindig itt találjuk, — mond Valleray asszony.

— Aztán a világ minden kincseért sem mulasztanám el a sétálást az erdőben.

Méane asszony lesüté szemeit, és igazítá köpenyét, mely azonban épen a legnagyobb rendben volt. Amadé észrevevé e mozdulatot, és azt rá nézve kedvező jelnek magyarázta.

— Ha haza térnek nagyságtok, — folytatá a báró, — Mézières hercegnő egy levélkéjét fogják ott találni; én magam vittem el.

Hortenzia meghajtá magát.

Valleray asszony kíváncsiabb levén, a levél tartalma felől kérdezősködött.

— Oh Istenem! — mond Amadé — egy hevenyészett ünnepről van szó. Nagynéném

öregebb fia, Leon — nagysádtok ismerik őt — francia követségi titkár Oroszországban, ma reggel váratlanul megérkezett . . . Senki sem gyanítá megérkeztét . . . A hercegnő kellemesen meglepetve, azonnal gondoskodott barátainak összehívásáról; nagysádtok természetesen ki nem maradhattak.

— A hercegnő nagyon kegyes! — mond Valleray asszony.

— Nem tudom, lehetséges lesz-e majd nekem . . . mond Hortenzia.

— Ah kérem grófné, ne legyen oly szigorú. Mi kell nagysádnak? A legegyszerűbb ruha . . . semmi ékszer . . . az egy félig-meddig mezei estély lesz, mely ép úgy a kertben, mint a termekben fog megtartatni. Egy fehér ruhával nagysád elhomályosítja a többi nőket mind!

— Igényeim nem terjednek annyira, — mond Hortenzia mosolyogva.

Valleray asszony tekintélyével támogató Saintenac szavait, ki magánkívül volt örömeiben, hogy kedvező választ viszen, angol paripájának egész serénységével elvágtatott. Amint egyedül volt Hortenzia, nagynénjével, összeszedte magát és feledni igyekezett az uracs önhitt csevegését. Kényelmesen elhelyezkedve, egész kellemmel hátradőlt kocsijában.

Amint a hintó az anteuili fasor mellett lassan elhaladott, Méane asszony hirtelen megzavarodott, mit nagynénje észrevett.

— Mi bajod, kedves hugom? kérdé tőle Valleray asszony.

— Semmi . . . semmi . . .

De e megzavarodás okát megfejté maga Adhémar megjelenése, ki könyvvel kezében és lesütött fővel sétált a fasor hosszában. A kocsi-robajra ösztönszerűleg hátrafordult a gróf; amint meglátta nejét, tiszteletteljesen meghajtotta magát, és köszönt, aztán megállott, mintegy várva, míg a kocsi eltűnt. Hortenzia lelken egy hirtelen gondolat villant át, megállítá kocsiját, és Méane urat magához hívá. A gróf csak lassan közeledett, nehogy méltósága megsértessék.

Hortenzia feléje hajolván, megszólítá őt.

— Nem reméltem önnel találkozni, uram; gyakran jár ön ki az erdőbe? — s ezt oly hangon mondá, hogy szolgálai meg ne hallják.

— Valahányszor csak kegyed ki jár, — felele komolyan Adhémar.

— Valóban! és miért?

— Kötelességem kegyed fölött örködni, ha mindjárt láthatatlanul is . . . könnyen elragadhatják lovai . . . és ha olyankor ott vagyok, legalább segítségére lehetek kegyednek.

— Mint Val-fleury-ben . . . Mennyi jószág! . . . Önnek annyira alkalmatlankodni..

— Kegyed nem alkalmatlankodik nekem. Én szeretek sétálni . . .

— Ah! vagy úgy! szólt csipős hangon Hortenzia.

— Egy könyv, szép zöld pázsit körülöttem, és néma csend; ez tesz boldoggá.

— Ön nagyon kevésel megelepszik.

— Kegyed nem ezt gondolta egykor.

Hortenzia elpirult, és hirtelen tekintetet vetett nagynénjére, ki megvetőleg nézett Méane-ra.

— Uram, nem tetszik önnek velünk haza kocsizni?

Adhémar egyet hátra lépett, s felindulva mondá:

— A mi nagyon tetszik, az gyakran lehetlen. Nagyon köszönöm, de bizonyos kegyed előtt nagyon tudva levő okok gátolnak engem e kedves ajánlatot elfogadni.

És nehogy engedni legyen kénytelen, egy átelleni sátorba lépett, melynek kigyózó utain csakhamar eltűnt. Hortenzia meghagyá szolgálainak, hogy haza hajtsanak.

Végre, hogy kipirult arcát némileg eltakarja, napernyőjét kissé lejjebb tartá; de Valleray asszony, ki finom tapintattal birt, könnyen észrevette Hortenzia felindulását, és boszús hangon mondá neki:

— Lásd! várhatsz-e ettől az embertől egyebet, mint ily bánásmódot.

— Ne ítéljen úgy fölöle, kedves nagynéném; ő hü esküjéhez.

— Te még mented őt? Az ily eskü nevetséges képtelenség. Ki látta valaha, hogy a férj gyalog sétáljon egyedül, mikor gyö-

nyörü neje és rendelkezésére álló kocsijavan?

— De gondolja meg, mikép Méane meg van sértve.

— Ő megsértve! Oh az nem áll; a megsértett te vagy.

— Akár van igaza, akár nincs, ő azt hiszi, hogy mi sértettük meg őt. Ő egyszer elhatározta magában, hogy külön fog élni.. én ugyan nem hívom vissza őt.

— Ezt jól is teszed, különben elvesztenéd az előnyt fölötte . . . a hóbortos úgy sem fogja föl annak becsét.

— De kérem szeretettel, kedves nagynéném, beszéljen több mérséklettel Méane ur felől, hisz ő férjem.

— Az bolond, nem férjed.

— Nem tudom, de úgy tetszik, e hóbortban van valami fönséges!

— Ezt nehéz volna bebizonyítani.

— Sokkal könnyebb, sem mint kegyed gondolja. Hogyan, kegyed nem csodálja azt a gyöngédséget, mely ellentáll a fényüzés és az örömök csábjainak; nem bámulja azt a lemondást, mely a csöndet, a magányt fölkeresi; azt a búskomolyságot, mely a méltóság mezébe burkolózik?

— Én nem szeretem a mogorva, rideg kedélyt, azt az álbölcselkedést, mely rongyos köpenyben jár. Méane úr játéka színelte, és megvallom, nem kis boszuságomra szolgál észrevennem, hogy neked ez ember felől oly regényes véleményed van, melyre ő egyáltalában nem érdemes.

— Hagyjuk el, kérem kedves nagynéném e beszélgetést: úgy hát még egy szót, én nem szeretem, nem is tudnám szeretni Méane urat, mivel határozottan idegenkedik tőlem, de irántami viselete miatt nem tudok igaztalan lenni irányában, s az nem is fog gátolni soha, hogy ne becsüljem jellemét.

— Becsüld őt távolról, és főleg, ha még egyszer találkozunk e vaddal, ne ajánld neki kocsidat.

E G Y V E L E G.

A PÁRISI TOLVAJOK, FOKOZAT SZERINT.

Canler emlékirataiból,

Párisban közelebb Hetzel J. kiadásában érdekes mű hagyta el a sajtót e cím alatt „Canler egykori biztonsági rendőrfőnök emlékiratai.“ A mű nemsokára megjelenése után, talán a benn foglaltató politikai viszonyok híu ecsetelése miatt utólagosan lefoglaltatott. Azonban az ügyes tollú szerző nem csupán politikával foglalkozik, hanem a társadalmi viszonyokat is élénk színekkel ecseteli, úgy hogy e művet elolvastván, több fogalmunk lehet a párisi társaséletről, mintha azt a regények, vagy fölületes utleírások által akar-nánk megismerni.

Érdekesnek tartjuk t. olvasónőinkel e műnek a párisi tolvajok jellemzését tárgyazó fejezetét megismertetni.

Szerencsétlenségre, — ugymond a szerző, — igen ismeretes dolog, hogy a fővárosi népesség alsó rétegeiben a nyomorultak világa létezik, kik folytonosan a törvényen kívül állanak, semmi más életirányt nem ismernek, mint a mely a gyilkosság- és lopásra van alapítva, minélfogva ez emberek élete vagy verpadon, vagy pedig fogságban ér véget! Borzalmas rejtek zugok szolgálnak pihenési és társalkodási színhelyeikül. E barlangokban követnek el dolgokat, melyeknek festésétől még a toll is visszariad. E szerencsétlenek sajátságos nyelven beszélnek, melyet a börtönökben és gályákon tanultak. A társadalommal folyvást harcolnak ez elvetemült lények, s bár különböző utakon, de ugyanegy cél felé törek-szenek, és ez : — a tolvajság.

Noha a jogtudományi folyóiratokból eléggé ismeretesek az eszközök, melyeket e gonosztevők, a fővárosban, bizonyos nemű tolvajlások kivite-lére használnak és „a tolvajok arczisméje“ című könyv, mely 1837 ben bocsáttatott közre, ugyane tárgyat érinti, azonban csak általánosságban, minélfogva szükségesnek hívém mégis a „tolvajok világá“-nak egy fejezetet szentelni.

Egy pillantást fogok vetni a lopások külön-féle nemeire, a tolvajok által használni szokott eszközöket, a lehetőleg röviden számlálandom elő, a kihágás, vagy büntény nemei szerint mindeniket illető helyén, illető fokozatában és érthető kifejezésekben a szótár, vagy vade mecum egy nemét fogom fölállítani. Ennek hasznossága anynyival tagadhatlanabb, mivel kettős előnyt foglal magában : a lopások minden nemének csoporto-sítását, valamint a becsületes emberek megintetését e gazemberek kísérletei ellenében.

Hogy az ecsetelés annál tökéletesebb legyen, nehány szót fogok a tolvajfogások- és e rejtek-

zugokban uralgó némely szokások és a „garnis dits à voleurs“-ökről szólni. Ha vadállatot akarunk üldözni, ismernünk kell előbb annak barlangját.

Párisban tizenkét osztálya van a tolvajok-nak. Az első osztályt képezi a „la haute pègre“ (előkelő zsebmetszők), tolvajok fénymázos csizmákban és sárga keztyűkkel. A „la haute pègre“ osztályba tartozó tolvaj ifju, finom ember, előkelő külsővel; ezt sohasem lehet máskép, mint zárt kocsi-, vagy könnyü tilburyben látni. A színházban földszinti vagy első osztályu páholyban ül, és a „Café anglais“-ban étkezik. Vele beszélve, társalgását kellemesnek találjuk; fölváltva vagy érzelő, vagy pedig könnyelmű; komoly, vagy tréfás; tudományos, vagy fölületes, mindig azon ember modora szerint, kivel társalog; de mindig szeretetreméltó, szellemdús és előkelő. Bárhol legyen és bármily előkelő család körében forogjon is, és bármily állást foglaljanak el a személyek, kikkel érintkezésbe jő, helyét méltóság, finomság és izléssel tudja betölteni. A kis tolvajokat egészen megveti. Ezek az ő gondolkozása szerint sem neveléssel, sem lángésszel nem bírnak és ostobaságukban a durva erő-, vagy megvásárolt ügyességhez kell menekülniök, a helyett, hogy magukat egészen szellemükre bízhatnák.

A tolvajok ez osztálya nem nagy számból áll; én legfőlebb huszat ismerék közülök. Az „előkelő zsebmetsző“ különben saját butorzattal bír. Mert egy hotel garni-ban némileg mindig ki volna téve a rendőrség szemelőtt tartásának. A rue de la Paix-, vagy a rue de la Rivoliban lakik és a ház kapusa sohasem mulasztja el őt, mint bérlőinek díszét jellemezni. Ezt lehet érteni, mert az ily ember adakozó.

Az előkelő zsebmetsző legfőlebb kétszer vagy háromszor lop, vagy mint ő nevezi : „dolgozik“, egy évben. Azonban vállalatai gyümölcsözök; mivel sohasem bizza magát a véletlenre és tolvajlásait az aranyművesek, drágakőárusok boltjaiban, pénzváltók, közjegyzők és ügyvédek irodái-, gazdag emberek házaiban szokja eszközölni. Kifáradhatlan türelem és kitartással, — melynek ha más célja volna, dicséretet érdemelne, — hónapokig készül egy-egy dologra; előrekészül, tanulmányozza tervének sikeres kivitelét és csak miután ezt jól meghányta, vetette és egészen megérettnek hiszi, csatlakozik azon személyhez, a kit ki akar zsákmányolni. Többé el nem válik tőle, mint árnyéka, szüntelen követi, minden lépését és szokását kifürkészi és csak mi-

után tökéletesen meg van győződve, hogy a tolvajlást biztosan és eredménynyel viheti végbe, határozza el magát a tette.

Ez elővigyázatból a tolvajlás előtt és után, könnyen világos lesz, hogy a híres gazemberek e fajta évek során át, hogyan képes mint előkelő családból származott ifju szerepelni, mielőtt a büntetés elől megszökik, vagy pedig gályafogságra küldetik. Különben csupán egy eset volt, midőn az illető a ráért büntetést kikerülheté, és ez névszerint Piednoir. Kétszer ítéltetett el in contumaciam husz-husz évi nehéz munkára és mindig sikerült a rendőrség nyomozásai elől menekülnie; azonban, mint említünk, ez eset kivételt képez.

A második osztály a „fourlineurs“-ökből áll, ezek általában zsebmetsző (voleurs à la tire) néven ismeretesek. Utódai az egykori párisi utczarablóknak, a „Tirelaines“-eknek.

A zsebmetsző a színházak, templomok, hangversenyek és bálokban, az utczákon, szóval, hol sok ember van együtt, mindenhol gyakorolja mesterségét. Öltözéke választékos, hogy az emberekbe, kikhez közeledik, bizalmat ébreszsen maga iránt. Sem pálczát, sem esernyőt, sem pedig keztyűt nem visel. E tárgyak gátolhatnák őt „munká“-jában. Ellenben mindig el van látva egy kis erős ollóval, melyet fegyverének nevez és a melylyel az arany óraláncokat ketté vágja, a melyhez t. i. semmi egyéb módon nem férhet. Midőn órát, vagy tárczát akar valamely mellényzsebből elsajátítani, akkor egyik, vagy másik kezének két első ujját dugja be, a szerint, a mint a helyzet magával hozza, az idegen zsebben nagy jártassággal forgolódván, az általa kívánt tárgyat nagy csöndesen kivonja, ezen eljárást műnyelven „villa lopás“-nak (voler à la fourchette) nevezik. Azonban, hogy tetten ne kapassék, mindig egy társa van közelében. Ha egyedül van a tömegben, kezét folyvást hátra tartja, s azon személy előtt, kit meg akar lopni, oly állást foglal el, mint a ki nem akar előlépni és még e módon is lel eszközt a „gyakorlás“-ra.

A „fourlineurs“-ök legügyesebb és legelőrelátóbbjai, a találkozás alkalmávali lopással foglalkoznak, (à la rencontre); azonban e módhoz mindig két egyén szükséges. Egyikük a boulevard-on a rue de la Paix-ben, vagy más helyeken sétál, hol gazdag emberek szoktak megfordulni. A másik a lehetőleg követi társát, ki mihelyest valamely mellette elhaladónál aranylánczot vesz észre, elfordított fővel neki megy, mintha észre nem venné, s az összeütközés által hirtelen el-

lopja óráját, lánczát, vagy tárczáját és a lopott tárgyat ugyanazon pillanatban már átnyújtja társának, ki azzal hirtelen eltűnik. A tolvaj csaknem kimeríti magát a bocsánatkérésben ügyetlensége miatt és ekép a dolog el van intézve. Ha azonban az áldozat a tolvajlást észreveszi, s ha a vele összeütközött vádolja, úgy az ártatlanságára hivatkozván, követeli, hogy azonnal megmotóztassék. Ez megtörténvén, természetesen mitsem találhatnak, s vádolt a vádló bocsánatkérését leereszkedőleg fogadja és méltósággal távozik — hogy kissé távolabb czinkostársával egyesüljön.

A legfinomabb, legravaszabb és legügyesebb volt minden „fourlineurs“- között, bizonyos Mimi Preuil, ki a zsebmetszők királyának nevezteték; s a természet által renvkivüli hosszú ujjakkal volt ellátva.

Létezik a zsebmetszőknek egy szerényebb osztálya, mely „tirailleurs“-nak neveztetik. Igen rosszul öltözvők, gyakorta csak blouseban mennek ki és megelégesznek a kabátok és paletots-k zsebeiben aratással. Ezek rendszerint a kíváncsiakat zsákmányolják ki, kiket valami véletlen esemény csalogat egybe az utczákon, vagy pedig valami énekesek, vagy kötél-tánczosok körül állanak.

1833-tól 1852-ig 140 ez osztálybeli tolvajt ismerék.

Mióta 1828-ban a társaskocsik létrejöttek, e kocsikon számos nő adta magát a zsebtolvajlásra. Ezeknek „munkálkodási“ modoruk következő: A tolvaj a kocsi megálló helyén beszáll és épen a kocsi közepére ül, úgy hogy minden belépő hölgyet pontosan megismerhesse. A vitelbér fizetése alkalmával a tolvaj megjegyzí azon hölgyet, kinek tárczája dúsabb tartalmu, valamint a zsebet is, melybe az tétetik. Ekkor a közelebbi állomásnál helyet cserél, ha szükséges, és azon hölgy mellé ül, kit meglopni szándékozik. Mihelyest kedvező alkalom kínálkozik, kezével szomszédnője zsebébe oly könnyűség és ügyességgel nyul, hogy a lopás másodperc alatt végre van hajtva, mely után a kocsiról leszállván, eltűnik. A legjártasabb és szemtelenebb zsebtolvaj volt e nemből N*** zsidó hat leányának legifjabbika, kiről később, midőn a zsidó tolvajokhoz érdekek, még szólani fogok. Mindig díszesen volt öltözve, ujjain és fülein gyémántokat viselt, melyeket szintén valamelyik ékszerésztől lopott. Mindenkor igen nagy könnyűséggel tudta magát kifejezni. Ha bizonyos Preuil a zsebtolvajok királya, úgy ez a zsebtolvajnok királynéjának nevezhető.

(Folytatása következik.)

H Á Z I K Ö R.

(Eredeti közlemények.)

Őszi baraczk gőzben. Szép érett, de még kissé kemény, sárga, zöld vagy fehér húsu baraczkok gondosan meghántatnak, s hogy meg ne barnuljanak, mindjárt cukros vízbe téve, a vagy a hozzá szükséges poharak kénkő-gőzre tartatnak s úgy hamar berakatik a gyümölcs. 1 font cukorra egy itcze víz vétetik, a cukor a vízzel jól főzetik, míg sűrűs lesz, és azután a poharak nyakáig töltetik, melyek beköttenek és a szokásos módon főzetnek gőzben — 6—8 perc számítva azon időből, mikor a gyümölcs a pohárban forni kezd, elég a baraczknak.

Baraczk-befőtt. Jól megérett, puha baraczkok széttöretnek és a törőszitán átnyomatnak. 1 font baraczkra $\frac{3}{4}$ = háromnegyed font cukor számíttatik; a cukor meg lesz törve, a baraczkba keverve és vele mindaddig főzve, míg a csepp szét nem folyik. A baraczkokat hántani is lehet, főzni, a szitán áttörni, a cukrot egy pohár vízzel szálasra főzni, a baraczkot bele tenni és addig főzni, míg a csepp kemény marad. Ha a baraczkok sokáig és igen sűrűre főzetnek, egy pár csepp alkörmöst kell bele tenni, hogy szép vörös színű legyen és azután tányérra vagy kávé-sfindzsa aljára tétetnek ujjnyi vastagon, egy pár nap múlva, ha kemény, le lehet fordítani és itatós papírra rakni mindaddig, míg át nem száradt, ha a papír már szárazon marad, akkor a sajtot koczkákra vagy hosszú darabokra lehet metélni s törött cukorral meghintve, skatulyában száraz helyen tartani.

Som cukorban. Nagy, érett, sötétvörös som leszedetvén, lemosatnak. 1 font cukor egy font somra számíttatik. A cukor egy pohár vízzel szálasra főzetik, a som bele rakva, félre téve; ha kissé kihült, akkor a tűzön ismét forrásba hozandó, az edényt csak rázni kell s nem szabad a gyümölcsöt keverni, hogy az ne sérüljön s szép egész legyen, ha a som eléggé főtt, azt ki kell egy lyukacsos kanállal szedni, a cukrot még addig főzni, míg a csepp szét nem folyik, azután a somot bele tenni, ha kihült, pohárba tölteni s papírral bekötni. A somot, minekelőtte a cukorba jó, le is lehet tiszta vízzel forrázni, így fanyarságából veszt, csak azután a szétmáloltakat el kell választani az egészen maradtakból.

Hamvas szeder (Brombeere) cukorban. Szép nagy szemű szeder kiválasztva, lecsipkedve; egy font cukor egy pohár vízzel szálasra főzetik, egy font szeder bele adva s félre téve, azután forrásba hozva, ismét félre téve, megint forrásba hozva, ha a hamvas szeder átfőtt, kiszedetik, a cukor még sűrűre főzve és egy darab finomra tört vaníliával vegyítve, a szeder hozzá adatik, kihülten pohárba rakva, s bekötözve papírral.

A halak iszapos ízén lehet segíteni, ha az edénybe, hol főzetnek, egy pár darab kenyérhaj velök főzetik, vagy is izzó széndarab bele dobatik. Az álló vízből való halak soha sem oly jó izüek, mint a folyókból, de még gyakorta hinár mocsár izüek is; ilyeknél azután jó a készítés előtt törött faszént közzétenni és későbbben tiszta kútvizben, melybe só és korpa tétetett, többször kimosni.

A kávé, mint füstölő-szer. Ujabb kísérletek nyomán a pörkölt és őrlött kávé igen légyjavító és betegeknek hasznos füstölő-szernek bizonyult. Egy pár késhegy őrlött kávé izzó vas lapátra vagy széndarabokra tétetik; azonban a kávé még a rothadást is akadályozónak találtattott. Hús-darabokat, leginkább vadaktól (mely előbb romlik), egy pár kanál őrlött kávéval, ha behintettek, több napig lehet eltartani.

A tejes köcsögöket vagy fazekakat tisztán lehet tartani és a savanyodástól azáltal óvni, ha a vízben, melylyel öblítettnek szikso olvasztatott.

Levágott virágokat sokáig a virágedényekben üdén lehet tartani, ha a vízbe, mely naponkint a virágoknak adatik, annyi salétromsavanyos szikeny (salpetersaures natron), mint a mennyit két ujjal foghatni, tétetik. Közönséges salétrom is jó, de nem oly erős hatása.

Ollókat, késeket, tüket, hogy ugyan aczélból valók-e megkisérethetni, ha rá egy csepp választóvíz tétetik, egy-két perczig rajta hagyva és azután letörülve; ha a folt fekete, akkor a tárgy aczélból van, ha fehéres marad, akkor az csak fényezett vas.

Finom-saláta és más olajok nem avasodnak meg, ha az üvegbe egy-két ujjnyi borlél töltenek és az gondosan bedugaszoltatik,

T A R C Z A

IRODALMI UJDONSÁGOK.

Külföldi regényesarnok. A regens leánya. Regény id. Dumas Sándortól. Franciaából fordította Hang Ferencz. Első kötet. Pest, 1862. Kiadja Lauffer és Stolp.

Emich Gusztáv nagy képes naptára. 1863. évre. Szerkeszték Szokoly Victor és Vadnay Károly. Negyedik évfolyam. 30 fametszvényvel. A metszvények Russ Károly műintézetéből valók. Ára 1 ft 40 kr.

Kertészgazdászati képes naptár. 1863-dik évre. Szerkesztik b. Nyáry Gyula és Girókuti P. Ferencz. Ára 1 ft, — a mi kissé sok, miután nagy részét a csarnoki növényjegyzék foglalja el, melyet mint hirdetés, ingyen szokás szétküldözni.

Bolond Miska naptára. 1863-ik évre. Pest. Landerer és Heckenastnál. Számos eredeti fametszettel. Hatodik évfolyam.

István bácsi naptára. 1863-ra. Szerkeszti Majer István. Buzgó római katolikusok számára.

A „Vezér“ című politikai hetilap mutatóvany-száma gr. Majláth Kálmán szerkesztése mellett megjelent.

„Nem ér az én subám térdig“. Eredeti csárdás, zongorára szerzé Vesztróczy Jenő. — Ára 60 ujkr.

NEMZETI SZINHÁZ.

** Aug. 27. „A toll hatalma“ és „Apát keres“. Fordított színművek.

** Aug. 28. „Troubadour.“ Verdi örökszépü dalműve.

** Aug. 29. „Parlagi Jancsi“, népszínmű.

** Aug. 30. „Dinorah“, Meyerbeer dalműve.

** Aug. 31. „A szép juhász“. Szigeti népszínműve. Komáromy a szerelmes Báróti szerepét nagy pathosszal szavalván, nem nagy hatást eszközölt.

** Sept. 1. „Szeleburdi“, francia vigjáték. Felejthetlen Lászlónk egyik kiválóbb szerepe, melyet a külföldi utjából visszatért Szerdahelyi is szép sikerrel adott elő.

** Sept. 2. „Ilka“. Doppler Ferencz dalműve.

** Sept. 3. „A szép molnárné“ és „Port a szemébe“ francia vigjátékok.

** Sept. 4. „Férj az ajtó előtt“ és „Fortunio dala“, operettek. A modern zene-irodalom ez apró csemegéi folytonos vonzerővel bírnak a közönségre; ez alkalommal is a szokottnál nagyobb számú közönség jelent meg az előadáson, mely Szerdahelyi, Markovics Ilka, Huber Ida és Bognár Vilma sikerült jeleneteiket zajos tapsokkal fogadá.

** Sept. 5. „A házasság rokkantjai“ francia boulevard komikummal túlságosan fölcifrázott vigjáték, mely Feleki úr által a magyar életre nem nagy szerencsével alkalmaztatott. Mi a francia társaséletben megjárja, az magyar életre alkalmazva, könnyen nevetségessé is válik.

** Sept. 6. „A windsori vig nők“. Opera.

PESTI HIREK.

** A budai népszínház a sept. 14-kén megtartandó megnyitási évforduló ünnepejének részleteit falragaszokban hirdeti. Az ez alkalomra készült nyitány Bakody Lajos szép tehetségű zeneszerző műve.

** Mátrai Mari k. a., a budai népszínház egyik legkedveltebb színésznőjét hirszerint egy budai polgár oltárhoz vezetendi.

** Damjanics Jánosné, a „Magyar gazdaszanyok egylete“-nek elnöke, fölhívást bocsátott ki, melyben az egylet egyik céljának a „leány képezde“-nek megalakítása végett adakozásra szólítja föl a nemzet lelkes leányait, egyszersmind közölvén az eddig befolyt adakozások sorát is.

** A józseftéri kertészgazdászati ügynökség e napokban Oroszországból megrendelést kapott 300 láda legjelesebb fajú magyarországi szőlőre. A nevezett ügynökség helyiségein egy kézi vetőgép is látható, melyet Gerenday György gépész egészen új, általa föltalált rendszer szerint készített.

** Voggenhuber Vilma, mint a „Jövő“ hallja, tekintve operánk jelen állását, külföldi szerződését fölbontván, a nemzeti színházhoz szerződött. Triebler Paulina, fiatal koloratúrekesnő pedig külföldi utjából visszatérvén, ez ősz folytán vendégszerepelni fog a nemzeti színpadon. Ugyancsak az ősz folytán Stéger is föl lépénd néhányszor.

** Mizsei Mari k. a., ki jelenleg Olaszor-

számban időzik, előnyös föltételek mellett meghívást kapott az athenei színházhoz.

** Az Izsó-Gschwindt pörben a végtárgyalás sept. 10-re halasztatott. Mindenki feszült figyelemmel várja e pör kimenetelét, természetesen jeles tehetségű szobrászunk érdekében.

** Budán a napokban kezdék meg a légszeszlámpák föllállítását.

** Ellinger úr a nemzeti színház igazgató-ságávali perét elveszítvén, kártérítésre ítéltetett. Ugyancsak Ellingerről írják, hogy Boroszlóban be akarván magát mutatni, megbukott.

** A budai népszínház ingyen-előadásait a bizottmány évenként négyre szállította le.

** A nemzeti színház igazgatósága Molnár népszínházi igazgató azon kérelmére, hogy sept. 15-kén a nemzeti színház művészei játszanak a budai színpadon, igenlőleg válaszolt; azt azonban, hogy a nemzeti színház művészei koronkint, bár ritkán, a népszínházban mint vendégek az előadások érdekét emeljék, megtagadá.

** A népszínház és az attól távolabb eső helyiségek közötti közlekedést a bizottmány határozata szerint, télen át, társaskocsik fogják föntartani.

** Egyik tekintélyesebb brüsseli bankház megbizta Szontágh Sándor kivándorlott hazánkfiát, hogy a hazába utazva, e ház által építtetni szándékolta felsővidéki vasut ügyében mint meghatalmazott járjon el. Szontágh engedélyt kért a hazatérhetésre, de nem nyerhetvén meg, hogy a közügynek használhasson, engedély nélkül is eljött Pestre, hol el is fogatott.

V I D É K.

** (Kecskeméten) mint hírlík, egy elágazott tolvajbandát fedeztek föl közelebb, s most előkerülnek azon tárgyak, melyek ősz óta falkiásás által ellopattak; a befogottak közt házalók is vannak.

** (Aradon Szarka János) gyógyszerész kertjében az almafák újra virágoznak, úgy, hogy ugyanazon fákon egyszerre szép piros almák s virágok pompáznak. Pozsonyban pedig egy diófa virágzik másodszer, az irgalmas szerzet kertjében. Hosszu ősz várhatunk.

** (Siklóson) mint a „Pol. Ujd.”-nak írják, egy magyar szintársulat működik. Beszélík, hogy a színész urak az egyik előadásra elfelejtették a darab utolsó felvonását megtanulni; hogy tehát ezt el ne kelljen játszaniok, a zenekaral az utolsó felvonás előtt rákezdettek a Rákóczy-indulót, a mivel azt akarták mondani, hogy: „alázzolgája, tisztelt publicum! kívánunk nyugodalmas jó éjszakát!” Hanem a közönség ezt sehogy sem akarta elérteni. A színészek erősen törték a fejüket, hogy hát mikép szabadul-

hatnának ki a hinárból? A szorongatások kínos perceiben végre az egyik színésznek az a gondolata ötlött, hogy a folyosón elordította magát: „Tűz van!” Nem kellett több a közönségnek: nyakrafőre rohant ki a „művészet fölszentelt csarnokából” s az előadásnak természetesen vége szakadt. Így mentették meg a siklósi színészek — Tróját!

** (Hollósy Kornéliát) ki jelenleg Debreczenben vendégszerepel, megérkeztek a színegyeleti bizottmány nagy tisztelettel fogadá.

* (M. - Vásárhelyről) aug. 25-ről írják a „Jövő”-nek: Hallomás szerint néhány főúr, új színház építtetését tervezi, mely a piacz közepén lenne fölépítendő. Az eszme igen szép és nemes, de M.-Vásárhely közönségének legelső dolga most az lenne, hogy a rövid ittléte alatt oly sok műélvben részesített Follinusz-szintársulatot a lehetőleg pártolván, a minden tekintetben jeles társulatnak alkalma legyen még jobb kedvvel és nagyobb ösztönnel még összevágóbban működni. Aug. 23-kán Szöllősy Róza k. a. javára, Hegedüs Lajos drámája „A rózsakirályné” adatott. A szép számmal egybegyűlt közönség a jutalmazottat kiléptekor tapsok, koszorú- és virágzaporral fogadá. Vers is szóratott szét, melyben az ifjú művésznő jeles szerepei sorolvák elő, s ennek diszpeldányát koszorúba foglalva, fehér galamb vitte meg a jutalmazottnak. Az előadást illetőleg az eléggé összevágó volt, különösen Szöllősy Róza (Klára) jeles játéka mellett Paulainé, (Aranyvári grófnő), Boérné (Pávai grófnő), és Gyulai (Tenkő) tüntek ki jeles játékkal.

A darabban előforduló néptánczokat az országszerte ismeretes Szöllősy Lajos táncművész vezeté. Nagyon sajnálnók, — végzi be levelezőnk e sorait, — ha a t. művésznőktől megfosztatnánk, de mindamellert nem lehet kifejezést nem adnunk ebbeli óhajításunknak: vajha a t. művésznőket illető helyyük, a fővárosi színpadok valamelyikén üdvözölhetnők!

V E G Y E S.

** (Londonból) sept. 2-ről írják: A királynő tegnap Antwerpenbe érkezett. A scót magaslatokon levő szép balmorali várkastélyából jött, néhány órát tölte anyja és férje sirjánál, Windsorban, melyeket örökzöld levelekkel díszíte föl. A nép kíváncsi volt a királynő látására és Windsorban, valamint Wolwischban ezernyi néptömeg gyűlt össze az indóházaknál. A királynő azonban teljesen zárt kocsiiban érkezett és a rendőrség a népet igen távol tartá. Őt gözösből álló hajóraj követé a királynőt. Tiz nap mulva a walesi herczeg is követni fogja őt. A herczeg egybekeléséről itt keveset beszélnek. A nép előtt

sokkal ismeretlenebb, mint valaha valamely koronaherczeg volt; rendkívül tartózkodó, hallgató természettel bir, és azt mondják fölöle, hogy atyjának büszkeségét öröklé. A herzeg jegyese — a dán herzegznőről sem igen beszélnek itt. — A gyapotgyár-kerületekből fölötte sromorú hírek érkeznek; figyelemreméltó azonban, hogy ott a szükség beállta óta a halálozási esetek kevesbültek és a születési esetek szaporodtak. A dohánykereskedők csaknem minden keresetüktől megfosztattak. Prestonban 27 ezernél több ember igényel segélyt, Blackburnban pedig 15 ezer!

** (Sajtó-pör.) A berni esküdtszéknek legközelebb Zeelandban tartandó ülésében egy érdekes sajtóper fog tárgyalatni. A német kezében levő bieli „Schweizer Courier“ pár nap előtt egy sértő cikket közölt Kertbeny (Benkert) külföldön élő hazánkfia ellen. Ez a nevezett lap szerkesztőjét perbe idézte a zeelandi esküdtszék előtt. Ezen per azért érdekes, mivel több politikai nevezetesség, mint Vogt Károly genfi tanár, mint ki a nevezett cikk írójaul tartatik, Klapka ezredes s több más az esküdtek előtt ki fognak hallgattatni.

** (Nagyszerű termés.) Dornbirnban (Tirol) egy szőlőtőn ez év folytán nem kevesebb mint 1906 fürt szőlő termett.

** (Vasuti szerencsétlenség.) Alicenta és Valencia között egy borzasztó felhőszakadás elsodorta a vasuti síneket, mit egy épen arra menő vonat gépvezetője az éj sötéte miatt észre nem vevén, a mozdony és több waggon 3 meter nyire süppedt a földbe. A nagy rombolásban ötven személy sérült meg, kik közül négy már meghalt.

23-dik számunkhoz mellékelt mintarajzunk magyarázata.

(Vége.)

Horgolásminta paplanhoz. — Hozzávaló anyagok : 10— vagy 12 sodru pamut, barna és chamoi színű; egy hosszú fa horgolótű, 2 centimeter vastagsága. Az alapszín : barna, a koczkák chamoi színűek. Czélszerű ezt darabonkint dolgozni, aztán a darabokat összekötni, a mi úgy történik, hogy a fölfelé menő horogszemek a horgolótű által úgy köttetnek össze, hogy az egyik darab egyes szemei a másik darab szemein keresztülöltetnek. Ezen horgolásnál a horgolótűnek fából kell lenni. Mindegyik darabhoz 20 láncszem (Ketten-maschen) horgoltatik barna pamutból. Miután a három barna sor készen van, akkor —

a 4-dik sor így készítenő : 2 barna szem, 5 chamoi, 3 barna, 5 chamoi, 3 barna. Ez 5 soron

keresztül ismétlendő; akkor jó ismét 3 barna sor. A paplan körül menő félkarika szegélyek szintén chamoiból horgoltatnak.

A 12 sodru pamut az újabb idő vívmánya, erősebb és a jelen munkához sokkal czélszerűbb és szebb is a kevesebb sodruaknál.

16. **Nyakravaló** azulin-kék bársonyból felálló újdivatu gallérral. Ezen nyakkötők hossza 100—110 centimeter. Az ehhez mellékelt 17. számú rajz egész nagyságban mutatja a nyakravaló lefüggő végeit. Szélessége a nyak vastagsága szerint változik, legkisebb 1 centim. Ezen nyakbelit, hogy félre ne menjen, mindig meg kell erősíteni hátul a ruhához egy gombostűnél fogva.

A nyakkendő újdivatu azulin-kék bársony. A kis arabeszkék rajta finom lapos aranyzsinórból vannak, mely a bársonyra kettős steppvarrással (azaz az első tűzés fölött még egy másikkal) varratik oda. Ezen varrás fekete cordonnet selyemmel történik ott, hol a rajzon fekete pontok láthatók, a hol pedig fehér pontok, fehér selyemmel. A bársony kétszernél valamivel szélesebbre szabatik s varratik össze, s a vége fekete csipkével szegetik be.

18. **Nyakkendő** finom nansoukból tüllvégekkel. Előveszünk egy 100 centimeter hosszú és 10 centim. szélességű finom nansouk szövetet, annak mindkét végére akként öltünk egy hosszúdad darab tüllt alólról, hogy az félig kijebb nyúlik. Most a 19. számú rajzunkat lemásoljuk papírra, s ezt is a tüll alá akasztjuk. Ezután a nansouk-ot, mely félig fedi a rajzot, egy hegyes ollóval kivágjuk.

Ekkor a rajz utmutatása szerint a tüllre finom fehér pamut árpa-zsinórkákat (Gersten-Schnürchen) varrunk keresztül-kasúl.

Ezen zsinórkákat finom czérnával megerősíteni nem sok időbe s fáradságba kerül.

Ezután csak a kiálló végeket a nansoukból és tüllből kell ügyesen elmetszeni; de a kendőt a mosás kedvéért nem kell beszegni, csupán háromszorosan behajtani és vasalóval megnyomkodni.

20. **Szőnyegrajz vánkoshoz.** Ezen rajz a vánkosnak csak egyik oldalát mutatja, mert ugyanez a másakra is alkalmas. Nagysága különféle lehet, s a kanavász, melyen a munka készítenő s melynek zefir-pamuthoz valónak kell lenni, a nagyság szerint választható. A kanavász minőségétől függ aztán azon aranygyöngyök vastagsága, melyekkel a kis bogyók varratnak. Ezen vánkoshoz kukoricza-sárga selyem aztán azulin-kék és seppia színűek vegyíthetők. A vánkos szegélyeül oly erős selyem-zsinór illik egyedül, melyben az alapszín kukoricza-színnel van vegyítve, s melyből aztán minden szögletnél 3—4 (egészben 6 cent. hosszú) csokor köthető.

** (Londonból írják :), hogy Nicolaiev Marie orosz nagyhercegnő, Galicin hg. kíséretében múlt hó 30-án látogatta meg a magyar kiállítási osztályt, és hazánk nyers terményeiről igen dicsérőleg nyilatkozott.

** (Párbaj-szerencsétlenség.) Krakóban közelebb következő sajnos eset történt: A „Czas“ egyik szerkesztője, Chrzanowski úr, bizonyos jelentéktelen szóváltás miatt párbajra kelt egy Kaminski nevű orosz-lengyel földbirtokos fiával. Azonban egy harmadiknak, ki mindkettőjüknek jó barátja volt, sikerült őket egymással kibékíteni. Kaminski békére nyujtá kezét ellenfelének, s e közben a pisztolyt, csővével lefelé fordítva balkezébe vette és e mozgás alkalmával a pisztoly elsülvén, a golyó Kaminski jobb czombjába furódék. A szerencsétlen e sebe miatt meghalálozott. Chrzanowski pedig, a párbaj nem történvén meg, sértetlenül maradt.

** (A bécsi „Botschafter“ és Mazzini.) A nevezett bécsi lapnak van Londonban egy levelezője, ki közelebb egy angol társasköcsin történt kirándulásáról következőket ír:

— Volt ön már gyakran a kiállításon? — kérdém közelebb egy szellemdús, de zavartnak látszó öreg urtól, kinek éles szemei bennem elég érdeket ébresztének, hogy vele a társalgás fonálát megkezdjem.

— Oh igen, — volt a rövid felelet.

— És, hogy tetszik önnek? — folytatám a párbeszédet.

Darab idő mulva társalgásunkat az osztrák osztályra vivém át.

— Oh azt még nem láttam, viszonzá szomszédom, éles olasz kiejtéssel, — és nem is fogom látni.

Meglepetve tekinték ez emberre, és oly kimélettel, minővel a lelki beteg ember iránt tartozunk, kérdeztem:

— Ön nem fogja és nem akarja az osztrák osztályt, a kiállításnak ezen szép részét megtekinteni?

— Nem, — viszonzá az öreg, — nekem azon osztályt nem szabad meglátogatnom, — ovakodnom kell, — folytatá sarkasztikus mosolylyal, — nehogy ott fölismeretvén, elfogjanak.

Meglepetésem fokozódott; csaknem kétségkivülinek hívém, hogy a mellettem ülő agg legalább is félbolond és résztvevő mosolylyal tekinték reá.

— Ön csodálkozik nyilatkozatomon, — szólt. — Nos, ön még nem tudja, ki vagyok, különben könnyen érthető lenne ön előtt aggályom. Neve met Ausztriában épen nem szeretik, mert az — Mazzini!

Mazzini mellettem, élénk beszélgetésben velem! az első pillanatban magam is felségárulónak hívém magamat és szemeim előtt a még nálunk fennálló büntető törvénykönyv némely paragrafusai tánczoltak, — sohajt föl levelező az esemény leírása után.

** (Sajátságos házasságból, sajátosságos pör.) Düsseldorfban a békebiróság előtt következő per van folyamatban: Egy házasulandó ifju, foglalkozására nézve kereskedősegéd, jövő élete párját már kiválasztá, azonban szerencsétlenségére sem alkalmá, sem bátorsága nem volt azzal ismeretséget kezdeni. Ennélfogva egy bizományoshoz fordulván, annak 50 tallér lefizetését kötötte le írásban, ha kieszközölné, hogy az illető hölgy nejevé legyen. A bizományosnak sikerült a m sternű, azonban a lakodalom megtörténte után a boldog vőlegény nem akart fizetni. A bizományos a kötelezvényt előmutatván, pört kezdett. A vőlegény ügyvéde tagadá a kötelezvény érvényességét, mivel az a bevett szokások ellen vét. Azonban a kötelezvény végsoraiban eme szavak állottak: „Az 50 tallér irások- és más fáradozásokért fog fizettetni,“ a vádló pedig bebizonyítá, hogy tett hasonló fáradozásokat, minélfogva az ítélet részére dőlt el. Csak még sem tanácsos az ily harmadik személy köztenjárása által eszközölt családi boldogság.

** (Különös bizonyítási mód.) Egy hölgy a berlini miniszteriumhoz folyamodott, hogy a szomszédjában levő lakatos-gyártól mentessék meg, azonban kérésétől elmozdítatván, most azzal a képviselő-házhoz fordult, s beadványában a többi közt következő szavak állottak: Méltóztassék a miniszter urnak pár éjet házamban tölteni és tapasztalandja, hogy mily kellemetlen nyugalmat szerető emberre a lakatosgyár szomszédossága.

H I R D E T É S E K :

Megjelentek **Heckenast Gusztáv** könyvkiadó hivatalában, s általa minden hiteles könyvárusnál
Pesten **Ráth Mórnál**, Budán **Nagel és Wischánál** kaphatók :

SZELLEM SZERZŐK.

NEVEZETESB EMBEREK

köz és magán életbeni elmés rögtönzései és élezes mondatai.

Közli **LAUKA GUSZTÁV.**

8-rét. Borítékba füzve ára 2 ft.

KÖLTŐI

VÁZLATOK.

Irta **STIFTER ADALBERT.**

Németből.

8-rét. — Diszkötésben ára 3 ft.

KÖLTEMÉNYEK.

Irta

DALMADY GYÖZŐ.

Diszkötésben ára 2 forint 50 krajczár.

Mindennemü **zongorákat, salon- és pedál-harmoniumokat**, ez utóbbiakat
templomok számára orgona helyett, **nagy zeneműveket**, 4. 6. 8. 12. 24. áriá-
val, melyek közt pompás darabok harangjátékkal léteznek, ajánl

EHLING JÁNOS.

Pesten a németszínház-téren 1-ső sz. a. — Ugyanott, egy igen ügyes zongora-han-
goló lakása is, — ki 6 évig Bözendorffer zongora-raktárában működött Bécsben, meg-
tudható.

97 (1—3).

Egy, a budai vasuti indóház közelében lakó művelt család, leánygyermekeket

nevelésbe és teljes ellátásra jutányos föltételek mellett elfogad;

a gyermekek alapos oktatást nyernek

az elemi tantárgyakból, magyar, német és francia nyelvben, minden női kézi mun-
kákban és zongorán.

Bővebb értesítést ad az „első kertész-gazdászati ügynökség“, Pesten József tér 14. sz.
95 (1—3).